

ŠŤASTNÁ BYLINKA Z VEĽKÉ DEŠŤNÉ

V úhlednej chaloupce neďaleko dráči jaskyne žila bylinkárka.

Ľudia sa jej kľúbili, pretože o kození nemela ani páru. Mala znalosti o bylinkách, ktoré nikdo v širokom okolí nemel.

Ľudia z blízkeho mesta Dobrušky si k nej chodili najmä pre bylinky a bylinné smesi, ale i pre drahocenné rady, ktoré rozdávala. Ľudia jej považovali za moudrou bylinkárku a mali jej ovšem moc rádi.

Jedného dne sa stala huozná věc.

Královna, která s králem královala, dostala vzácnu ani snad neléčitelnou nemoc, která se nazývala Šchumaový Šorněš-Širov děs. Ľudia, ktorí ho chytili do roka a do dne zemřeli.

Kráľ ovšem nechtěl přijít o královnu, proto to ihned začal řešit. Dozvěděl se o moudré bylinkářce, která bydlela v odalekém městě v chaloupce po své prababičce. Brávo o této bylinkářce se dozvěděl v hospodě, když se šel pít na radu. Byl velice šťastný, když měl jistotu, že šance na vyléčení královny je větší, než si myslel. ~~Šel tedy do hospody~~ Po dlouhých deseti dnech šel do hospody, kde začal šonět adresu bydliště bylinkářky.

Když to po dalších pěti dnech zjistil, zavřídil královně dy nejlepší služby, které jen mohl a odjel za bylinkárkou. U bylinkářky si uvázal koně, na kterém jel a zatůkal na dřevěné, krásně vyřezávané dveře. Bylinkárka otevřela dveře a nemohla věřit vlastním očím. Uklonila se a pozdravila stejně jako kráľ.

Bylinkárka krále pozvala dál. Kráľ se udiveně koukal na uklizenou, nablýskanou a vonavou světničku.

Všude visely bylinky, ať u krbu vyskládaná dřívka a pec, ta pec byla jako z pohádky. Ustlané přikrýtky, potávoře a domácí vonné svíčky. Kráľ se cítil jako u babičky, když si sednul na pec, hrálo ho srdce. V tu chvíli na královnu úplně zapomněl. Bylinkárka vysvola krále, aby se posadil. Kráľ tak s radostí učinil a zeptal se jí, jak se vlastně jmenuje. Bylinkárka se jmenovala Buriána. Kráľ si v tu ránu vzpomněl na nemoc královny a optal se

Buriana, jestli nemá směs bylinek na nemoc zvanou Schrumavý
Sorněškov děs. Buriana odpověděla, že nemá, ale že ví bylinný
na uzdravení. Jen je najít a uvařit je. Jednou za rok se na
Velké Děšné objeví květina aneb bylina, která se jmenuje Eliantinkava.
«Kým kde je a teď je její obdoba, pojdě se mnou» řekla Buriana.
Výšli kopec Velké Děšné květina tam nebyla. Viděli člověka, který
šel a nesl bylinu. Král na osobu zvolal: «za tu květinu,
ti dám celé moje království». Osoba se udiveně otočila a
řekla: «jnu, jestli to je pravda, tak sedy jo». Předali si květinu
a ruky do ruky a šli k bylinkářce. Tam Buriana uvařila
lékvar a vyjeli na zámek. Druhý den se tam dostavili.
Král s pláčem objal královnu a dal jí výpis bylinný lékvar.
Královna se uzdravila a společně peníze nepeníze předali krá-
lovství osobě, která jim darovala květinu. Ta osoba se jmenovala
Ondřej Malý. Králování nevdal i přes přepracování a stres,
sedyměstátně umřel ve věku 34 let. Královna s králem
sajistili obřad s pohřbením. Trátili se na zámek, kde
královali. Král Burianě nabídl krásně naklizený pokoj na
zámku. Buriana se smíchem odmítla, protože chtěla bydlet
v chaloupce po prababěce. I když byl král chvíli smutný,
že s nimi nebydlí Buriana je i jipochočil, a stal se šťastným.
A tak se vidali každou neděli na šálek čaje a vzpomín-
li na Ondřeje, na nemoc a na květinu Eliantinkavu.
Všichni byli na věky věků šťastní.